

Hvalu, Diku, sak' Dan davaj,
Bogu tvomu višnjemu:
Da on Dušu k-sebi prime,
Kad ti bude zadnje Vrime,
Po sem Svita Trapljenju.

43.

A kos' mlad, lip, zdrav, i močan,
Bogat, plemenit, i zmožan,
Bud ljubezljiv prehvaljen:
Vindar do smi posvidočit,
Da se nigdar nečeš mučit,
V-smrtnoj Mriži ulovljen.

45.

Uč se ada das' umreči:
Z-Mesa, Tela, vonjajući,
Prah, Pepel, ino Zemlja:
Školu ovu kad se z-učiš,
Ino Griha se oduriš,
Če bit Učnja najbolja.

Del XXIV.

Od Suda i Kaštige Grišnikov.

1.

Va sem na Konac pomisli,
Pravičan bit sagdar želji,
Pred Licem oštra Sudca:
Ki negleda ništ na Dare,
Nit na stovdupne Zgovore,
Neg ča znaša Pravica!

2.

O siromah nespametan,
Grišnik, ča češ reč ti na Dan,
Sudnji Bogu, ki se zna?
Srdit Pogled Nepretelja,
V-dvojnost tebe skor' zapelja,
Strahe tebi dost zauda.

3.

Zač si dobra, ne pripraviš,
Na sudnji Dan neostaviš,
Kade ništ ni spriečanja:
Neče nigdor zagovorit,
Niti neče tebe branit:
Zarad zloga Činjenja.

4.

Deloj' tvoje sad zapretno,
Plač, Narikanje prijetno,
Pokora zadovoljna:
Krez ovu se moreš čistit,
Griha, Pakla, oslobodit
I večnoga Skvarenja.

5.

Jima veliku Priliku,
Očiščenja svoga Diku,
Strpljeno ki sa trpi:
Ki se za ljucko Grišenje,

Več trapi, neg za Poštenje,
Lašče, koprem pogubi.

6.

Ki za sebi Suprotivne,
Rado moli, i se žalne,
Riči, vreda pozabi:
Ki se prilje zna smilovat,
Neg rasrdit i žalovat,
Križ svoj lahko prebavi.

7.

Ki sam sebi Silu čini,
Večkrat svoje Telo trapi,
Dušu sveto čuvajuč:
I njoj Telo i za druga,
Marljivo kod verni Sluga,
Podloži, zdihavajuč.

8.

Bolje je sad kaštigovat,
Se zle Naklone odurat,
Svoj Žitak pobolšati:
Neg na drugi Svit ostavit,
Čab' mogal sada popraviti,
Joi neka odvlačiti.

9.

Za jistinu sami sebe,
Prekanimo dosta ovde,
Prikorednu krez Ljubav:
Ku jimamo zarad Tela,
Praha, Zemlje, i Pepela,
Bar ne veli to Narav.

10.

Ča će drugo onde trošit,
Oganj, koga ni ugazit,
Nego tvoju Grihotu:
Grih je bil Pakla Početak,
Kamoje odsudjen bil Vrag,
Za gizdavu Slipotu.

11.

Ča si već ovde prepuščaš,
I Telu tvomu ugajaš,
Češ već onde trpiti:
Ča već zloče ovde jimaš,
Veći Oganj si pripravljajš,
Ki će onde paliti.

12.

Va čem god Človik zabludi,
Z-Delom, Želenjem preprudi,
Če bit onde sudjeno:
Prez milošće polag Praude,
Če Bog sudit grišne onde,
I Kaštigat nemilo.

13.

Lene onde Oganj zbuja,
Prožeruh Glad, žaju straja,

Va Pakli nezgovornu,
Nit neče onda Pijanca,
Okripit Vode Kapljica,
Ku veli za odurnu.

14.

Prazni, pripoljubni Ljudi,
I ki Dan, tr Noč se trudi,
Telovnu za Nasladnost:
S Smolum, Sveplom te zaljani,
I z Ognjem bit dost obljeni,
Na večnu Zadovoljnost.

15.

Zavidni te onda lajat,
Kod maneni Perzi zavijaj,
Zarad Boli odurno:
Pak te još več sahnut onde,
Neg su pogibali ovde,
Va Plameni nemirno.

16.

O' ni Grihov ništ na Svitu,
Zbog ki prokleti ne trpu,
Prez Pokoja Kaštige:
Če se gizdan pošpotat,
Skupac v Rukah ništ nejimat:
Bar sad jima dost Dike.

17.

Jedna Ura će već onde,
Va Kaštigi bit neg ovde,
Stov i već nezbrojni Let:
Va prežuhkoj Strpljenosti,
Ali bar koj Boleznosti,
Ku češ na Veke podjet.

18.

Ništar nimaju Počivka,
Ni Batrenja nijednoga,
Va Pakal odsudjenim:
Ovde vindar mar kadagod,
Počivak si najde kigod,
Radost, Mir posluži njim.

19.

Sada skrbi, sada jauči,
Sada se za Grihe plači,
Ke s' činil nespametno:
Segurno da na Dan Sudnji,
Stal budeš na sred Zibranih,
Ne drhteći odurno.

20.

Ar onda te stat pravični,
Nad sih sebi suprotivni,
Velikoj va stalnosti:
I te lahko se obladat,
Kij nje znadu sad zatirat,
Zbog Pravice, Kriposti.

21.

Onda će smit z-oči dojtii,
I pred Licem Sudca stati,
Ki ne sudii nednoga:
Neg se zna va ljucko sudctvo,
Spušćati sagdar ponizno,
Zarad suda Božjega.

22.

Onda veliko zaviće,
Če jimat i uffanje,
Skrušen ino siromah:
A gizdavi će se strašit,
Zi sih stran prejako plašit,
Ča Milošće ništ nima.

23.

Onda ćemo stoper spoznat,
Mudrost Ljudih očitovat,
Ki za Ljubav Kristuša:
Nore sebe su činili,
I prognani ovde bili,
Srca sagdar tihoga.

24.

Onda ćemo rado vidit,
Da smo znali sa pretrpiti,
Na Svitu pretrapljeni:
I sa Zloća česi Usta,
Zakrit, z kimi je zadosta,
Špotat, kriv do, ali ni.

25.

Onda će se razveselit,
Verno, željno sebe batrit,
Saki, pravo svet Človik.
A plakat i narikovat
Dosta kanio sebe karat,
Pred Sud dojdūci Grišnik.

26.

Onda će se Telo dičit,
Sebe zato najveć zvišit,
Daj' obneslo Trapljenje:
Neg dab' sega Svita Diku
Bilo jimalo veliku,
Slavit ino Ugajanje.

27.

Onda će nevridna Pratež,
Ku sada nerado zameš,
Prelipo se svititi:
A lipi, ugodni Sviti,
Te se onde zaškuriti,
Zanemer zahititi.

28.

Čuda će već Hvale jimat,
Slave, Dike već uživat,
Štalica porušena:
Nego nakinčena Zlatom,
I obložna mnogim Srebrom,

Kagod Graja zvišena.
 29.
 Hasnit će mi onda već,
 Tuliko da nemorem zreć,
 Stalna ovde strpljenost.
 Nego sega Svita jalna,
 Oblast, Dika, neprestalna,
 Ali druga ka Zmožnost.
 20.
 Onda će se već izvišit,
 Ponizna poslušnost dičit,
 Već neg Svicka Himbenost:
 Onda će sakoga batrit,
 Dobro Dušno Znanje slavit,
 Već neg sa Svita Znanost.
 31.
 Stanovito će prevagat,
 Zahitćen Kinč onda zmagat
 Već, neg Svita Bogatctvo:
 I već, nego Srebro Zlato,
 Koj' pred Bogom kod neg Blato,
 I se Svita Blaženstvo.
 32.
 Onda ćeš se već veselit,
 Da si željil čuda dobit,
 Krez Molitvu sak'danju:
 Nego dasi Čas potrošil,
 Sladko, dobro Jilo užil,
 Va žitka oduravanju.
 33.
 Onda će ti dražje biti,
 Da si znal mudro mučati,
 Neg čagod si govoril:
 Ar te onde dobra Dela,
 Već valjat nego Ričih cela
 Nožina, ku si strošil.
 34.
 Onda će ti ošter Žitak,
 Najveći bit tvoj Dobitak,
 Pokora najveć hasnit:
 Neg ča god si užil Slasti,
 Tela, Svita Nasladnosti,
 Ku sad moraš ostavit.
 36.
 Skušaj verno sebe sada,
 Ča ćeš premoć trpit onda,
 Ako malo sad' trpiš:
 Kako ćeš moć ti obnašat,
 Večne Muke tr se uffat,
 Da se je oslobodiš?
 37.
 Neg maljahna tvoja Želja,
 Joj kamo tebe zapelja,

Mi druga Strpljenost:
 A ča će pak ta Paklenska,
 Tebi zaudat večna Muka,
 Goruća Vekovečnost.
 38.
 Nut nemoreš ti jimati,
 Za isto, nit uživati,
 Dvoj dupnoga Blaženstva:
 Na Svitu dab' Radost jimal,
 I z Kristušem pak uživati,
 Del večnoga Spasenja.
 39.
 Dab' do denas ti bil živil,
 Va Diki, Slasti, Čas trošil,
 Čab' ti bilo prudilo?
 Dabi va 'vom Ure Hipu,
 Podjet moral Smrt pre naglu,
 Seb' z tobum preminulo.
 40.
 Sa su ada neg Hudobnost,
 Nezrečeno su Čalarnost,
 Odlag Boga ljubiti:
 I od srca verno njemu,
 Kod je vridan, neg samomu,
 Čr do smrti služiti.
 41.
 Ar ki Boga pravo ljubi,
 Kaštige se ništ ne boji,
 Smrti, Suda, nit Pakla:
 Zato ča Ljubav zvršena,
 Njemu daje dost Batrenja,
 I k-Bogu gã pripelja.
 42.
 Ki pak želji još grišiti,
 Svoje Naklone spuniti,
 Va navadnoj Grihoti:
 Ni se čudit da se Smrti,
 Suda, kamo muje priti,
 Neprestane bojati.
 43.
 Vindar je i to kada dost,
 Da, ako si i dalje prost,
 Va tvojem Pregrišenju:
 Tr' ako te od Zla, Ljubav
 Ne odvrne, čete Pakal,
 Z-plašit, v-tvojem Ottenju.
 44.
 Ki pak Božji strah zahiti,
 Va dobrom neće obstati:
 Zali Duh, i njega lovit,
 Zloću va njem su ponovit,
 Na skvarenje prepeljat.
 Del XXV.
Od gorućega i stalnoga,

našega Žitka pobolšanja.

1.
Hiter budi i virostuj,
Vred na Božju Službu šetuj,
I v njo! se rad zadržaj:
Misli seneg dasi stvoren,
Dabi Bogu služil ovden,
Za prelip nebeski Raj.
2.
Sada si zbiraj Kriposti,
Va Ivoj Svita Nestalnosti,
Ar češ Plaču vred prijet:
Nit te Strah, nit Žalost neče,
Obstrit se Dneve priduče,
Kad ti bude Smrt podjet.
3.
Malo Časa češ sad delat,
Nato pak srično uživat,
Vekovečni ti Pokoj:
K semu tomu večnu Radost,
Za sad vrimenitu Žalost,
Verno delat ne prestopj.
4.
Ako stalno veran budeš,
Trude Bogu ti alduješ,
Marljivo njemu služec:
I Bog će bit veran Plačnik,
Stov-dupno nagradit uvik,
Sa, ka delaš sad činec.
5.
Dobro jimaj ti Uffanje,
Da češ zadobit Spasenje,
Venac neuvenuti:
Preveć se pak ne pouffaj,
Na nednu Gizdost se ne daj,
Nit se neka zleniti.
6.
Moleć niki zdihavalje,
V-strahu, v-uffanju zdvaljal je,
Pred oltarom klečeći.
Da, čeli se on zveličit,
I krez kripnu stalnost dobit,
Spasenje? govoreći:
7.
O da bi znal, čuli odslje,
Tako veran bit, kod doslje?
V-Sen Glas je razumil;
Čini sada, ča bi činit
Željil onda. Češ prebavit,
Strah, ki tej! do sad plašil.
8.
Nato vesel i ujačan,
Straha žalosti mentovan,
Bogu sej! preporučil:

- Nit ni na dalje spitavao,
Otajnosti Božje zvijal,
V-Božju Volju sej! spustil.
9.
Neg va tom je najveć skrbani,
Bil, dab mogal bit ugodan,
Po Božjoj Volji sagdar:
Ka nas zbuja na se Dobro,
Od sega odvraća čaj! Zlo:
Milošće prinaša Dar.
10.
Va Boga se ti pouffaj,
Dobre kripne čine delaj,
Kod ti Prorok dost kričeći:
Prebivaj mirno na Zemlji,
Češ uživat su po Volji,
I se, ki su nje Kinči.
11.
Jedno je ča od Kriposti,
Zadrža i Pobožnosti,
Mnoge ovde Živuće:
Najmre: oštro Vojevanje,
Ali drugo Prepričanje,
I Strah vajnski, Teškoće.
12.
Vindar, oni najveć dadu,
Najveć Kriposti učinu,
Ki sebi Suprotivna:
I se, koje prem preteško,
Preobladaju Viteško,
Potvrđenaj Jistina.
13.
Ar Človik već more onda,
Milošće zadobit, kada,
Sebe, jednuč ponizi:
Kad va Duh, obružen,
Zarad Bogaj seneg skušen,
Nestalno kad se trapi.
14.
Ali nimamo si Volje,
Jednake, nato, čaj! bolje,
Za Kripost nemarimo:
Nit ne jiščemo obladat,
Sebe nit verno zatajat,
Ovde doklje živimo.
15.
Veran vindar i domišljat,
Naslednik, će već ujačat,
Ča već skusi Trapljenja:
Nego prem ki je pobolšan,
Polag toga pak ne skrbani,
Zarad kripna Ottenja.
16.
Osebito nam pak dvoja,

Pomažeju na sa bolja,
Najmre: sa si utegnut:
Silu, na ka Narav goni,
Zlo i dobro zet podvoljni,
I na se priviknut.

17.

K tomu najveć se ubavaj,
Verno, srčeno obladaj,
Ča pri drugi oduravaš:
Ljucke kad ti Griške vidiš,
Potribnoj! da sebe sudiš,
Nis! li gorji, kigod čas.

18.

Hasan tvoju sagdir jišči,
Ovde na svitu živući,
Da, kod lipe Prilike,
Ovde vidiš ali čuješ,
Za njimi verno šetuješ,
Te bit hasni velike.

19.

Vidiš pak ti ča krivoga,
Pri drugi, i odurnoga,
Pazi, da ti nečiniš:
Ali akos! kada činil,
Va čem krhko ti zabludil,
Skrbi dase spokoriš.

20.

Kako god neg Oko tvoje,
Se presudi Griške tuje,
Dela, Čine gledajuć:
Tako drugi tebe vidi,
Kod si vridan, te presudi,
Na sa tvoja strajajuć.

21.

Kakoj! veselo i sladko,
Nam Grišnikom samim drago,
Kad pobožne vidimo:
Teško pak ino turobno,
Kad one, kib služiti verno,
Mogli, lene čutimo.

22.

O dabi na ovom Svitu,
Neznali ništ, nego Diku,
Bogu sagdar spivati:
I od sega Srca njega,
Kako Oca najdražjega,
Neprestalno hvaliti.

23.

Odabi jist, pit, ali spat,
Narav nete znat potribovat,
Nego Boga dičiti:
I Duhovna kripna Dela
Teška, prez Brimena Tela,
Pobožno izvršiti.

24.

Za čuda bi blaženiji,
Onda bil ti, i dičniji,
Neg si va 'vom Vrimenu:
Kada Telu ti ugajaš,
I na Dužnost preveć strajaš,
Tela tvoga, odurnu.

25.

Odab! nebi Potribčine,
Bilo, i Tela Težine,
Nego Duše Nasladnost!
Ku dost retko kada znamo,
Grišni, zanju nehajamo,
Otajnaj! to nam Skrovnost.

26.

Kad Človik k tomu prispi,
Da Stvorenja već ne ljubi,
Onda mu se svikne Bog:
Onda počne zadovoljan,
Sim bit, akój! i nevoljan,
Zna daj! Bog semu Uzrok.

27.

Nit se neće razveselit,
Preveć niti, razturobit,
Ki Boga verno ljubi.
Neg će polig njega stati,
Va sem se Bogu davati,
Komu sada stvar služi.

28.

Na tvoj Konac večkrat misli,
Vrime dobro trošiti želji,
Sad su Dnevi Spasenja:
O kulik čas si ti zgubil,
Leno, ča Vrimena strošil,
Ko se nigdar ne vraća.

29.

Prez velike skrbi nećeš,
Jimat kripost, bar ku jišćeš,
Zato skrb se srčeno:
Začneš ako se leniti,
Čas, i Kripost će ti ujtí:
Se će bit pogubljeno.

30.

Budeš pak srčeno služil,
Dobro, kripno, sagdar živil,
Željni mir ćeš ti jimat:
I va Deli polaščinu,
Ljubav Božju milostivnu,
Zbog Kriposti uživat.

31.

Srčen i ljubezljiv človik,
Na se je pripravav uvik,
Ništar mu se ne grosti:
Ar zna: da će on neg samo,

Korunu zadobit tamo,
Ki zna stalno delati.
32.

Delo je pak večje čuda,
I zaudaje mnogo Truda,
Grišni Naklon obladat:
Neg telovno bar ko Delo,
Najtrudnije prem je bilo,
I nam Pota zna zaudat.
33.

Ki se mali Grihov činit
Neubava, neće ottit,
Nit veliki se čuvat:
Z maljahna će počet padat,
Na veču Zloču prepadat,
Griha neće odurat.
34.

Večer češ se obveselit,
I kripno sam sebe batrit,
Kad srično premine Dan:
Največ akoi hasnovito,
Čas potrošil stanovito,
V Nebi češ zaslužiti Stan.
35.

Sam virostuj zvrhu sebu,
Tr se zbudaj na Uredbu,
Čaj! ti činit, preštímaj:
A čagod drugi delaju,
Jeli verno zahajaju,
Zato ti ništ nehajai.
36.

Tuliko češ bolji postat,
Ča več budeš znal vojevat,
Suprot Naklonov tvojih:
Ar veliku potribuje,
Nebo Silu, ko daruje,
Bog vernim ki su stalni.
Amen.

Konac Knjige perve.

THOMAŠA KEMPITANSKOGA
REDA SVETOGA AUGUSTINA

OD NASLEDOVANJA
KRISTUŠEVOGA.

KNJIGA II

UPOMINANJA

Na Nuternja zbudajuća,
Del I

Od nuternjega Zahajanja.

1.
Kraljestvoj! med vami Božje,
Gospodinov Sprogovor je,
Zato se ti povrni:

Od Srca k-Bogu tvojemu,
Odpovidaj svitu semu,
Najt češ Duše Mir željni.
2.

Uč se vajnska odurati,
A nutrnja poštovati,
Onda češ vred ti spoznat:
Da prihaja jur Blaženstvo,
Va te Nebesko Kraljevstvo,
Nad kim češ se radovat.

3.
Ar su Kraljestvo Nebesko,
Ko je zadobit preteško,
Mir, i Srca Radošća:
Po presvetom Duhu dana,
Grišnikom vindar neznana,
Ar ju proganja Zloća.

4.
Kristuš oče k tebi dojt,
Tebe kripno obatrit,
Ako dostojno njemu,
Prebivališće pripraviš,
Znutra Srce čisto spraviš,
Pretelju najdražjemu.

5.
Sa Lipota, i sa Dika,
Njemuj! samo prevelika
Nutrnjem va Ottenju:
I onda se obraduje,
Kad v tvojem Srcu stanuje,
Dopusti mu tu Želju.

6.
Čuda krat Jezuš pohodi,
Njemu preslatko govori,
Ki zna sebe, batri njega,
Z Razgovorom preštímat.
Va Miru, Milošći čega,
Odslje uvik obdržat.

7.
Ganse Duša verna ada,
Zaručnjaku daruj vreda,
Srce lipo priprauno:
Da se k tebi dojt dostoji,
I pri tebi on postoji,
Vek vekoma preželjno.

8.
Ar sam govori ovako:
Ki god ljubi mene drago
Če rič moju obdržavat:
I Otac moj će ga ljubiti,
K-njemu ćemo mi pristupiti.
Ino pri njem prebivat.

9.
Daj ada Kristušu Mesto,

Semu drugomu zaprto,

Srce tvoje ti drži:

Kristuša kad' jimal budeš,
Zadovoljnost pravu najdeš,
Onda dost bogat jesi.

10.

On će biti tvoj skrbitelj,
V-uboštvi veran Hranitelj,

Da potribno ne bude:

Va Ljudi, tebi se uffat,

I va Pretelje zanašat,

Ar to se kod Dim projde.

11.

Sam znaš da Ljudi preminu,
I kod Poljna Rosa ginu,

Prenaglo na 'vom svitu:

Kristuš će pak bit na veke,

Veličanstva pun, i Dike,

Kripeč sad, i na Koncu.

12.

Neka se pouffat preveć,

Va človika, ki je umreć,

Akoj' prem drag, hasnovit.

Nit neka ti žal nebude,

Kad' Ki suprotivan bude,

I zlo počne govorit.

13.

Ki se družu z tobum denas,
Suprot tebi su drugi Čas,

A ki je sad Nepretelj:

Premini se vred kod Veter,

Zal ki je, taj potlje dober,

Najperviji tvoj Pretelj.

14.

Zato Uffanje postavi,

Va Boga i njega slavi,

Ljubav, Strah tvoj, Bog budi:

Ar će zate odgovarat,

I sa tvoja dobro stvarat,

Kod najbolje ti prudi.

15.

Nimaš ti ovde Ostanka,

Veljek pravoga Danka,

Si neg Putnik, Tujinac:

Počivka nit nećeš jimat,

Kad nebudeš znal uživat,

Kristuša: toj' tvoj Konac.

16.

Ča se neg ovde ugledaš,

Ali va Svit ti zaravaš?

Nestalnosti Prilika:

Kadni ovde Mesta za te,

Drugo večno čeka na te,

Nimašovde počivka.

17.

V Nebi Srcem prebivaj,

Tamo Pline, Kinče sprauljai,

I kod dab neg mimo 'šal:

Tako misli na Zemaljsku,

Su ovoga Svita Diku,

Da odurat budeš znal.

18.

Sa preminu, i ti z njim,

Vred pred njimi, vred za njimi,

Zato se v-njih ne štentaj:

Da te kako ne prekanu,

Ki si ovde neg na stanu,

Va Pogibel se nedaj.

19.

Pri Višnjem ti Misal budi,

Ar znaj, da to najveć prudi,

Neprestanoma prosi:

Jezuša pak dragoga,

Ino Spasitelja tvoga,

Da ne skрати Milosti.

20.

Ako neznaš premišljavat,

Skrovna, Nebeska nit spoznat,

Počin' v-Muki Kristuša:

I prebivaj ti va Rana,

Ke su zaviće, slast dana,

Nam grišnim, od Jezuša.

21.

Ar ako tamo pobigneš,

Željno za Jezušem gineš,

Polašćinu Trapljenja

Onde ćeš najt, Nit nemarit,

Suprot tebi ča govorit

Počne, Jezik Pačenja.

22.

I Kristuš je nigda ovde,

Špot, sramotu trpil zate,

V-najvećoj Potriboći:

Od znanih svojih Preteljov,

Jimajuć dosta Progonov,

Vindar sa pretrpeći.

23.

Kristuš je ottil trpiti,

Zavržen, zanemer biti,

Zarad tebe o Grišnik!

A ti ćeš se smit potužit,

Va Križu od njega lučit:

Povrni se o človik!

24.

Kristuš je jimal protivne,

Nepretelje dost zasidne,

Ki su njega špotali:

A tib' rad Pretelje jimat,

Sebe neg zato ponujat,

Dabi tebe hvalili.
 25.
 Kako će se pak korunit,
 Strpljenost, kad neznaš nosit,
 Tvoji Suprotivnosti:
 Ako nećeš ti trpiti,
 Nećeš nigdar Delnik biti,
 Vekovečne Radosti.
 26.
 Z Kristušem neg rado trpi,
 Čagod Zla ti se pripeti,
 Zarad njega podnašaj:
 Ako ćeš kada kraljevat,
 Iz njim Slavu v Nebi jimat,
 V sem se njemu ti prik daj.
 27.
 Dab se bil sklopil z Jezušem,
 Preljubljenim tvojim Znancem,
 Ljubav njegovu znajuć:
 Za sa svoja nebi maril,
 Špot, Sramotu b' verno nosil,
 Sebe zaostauljajuć.
 28.
 Ki Jezuša verno ljubi,
 Sebe na nutri presudi,
 Neznajuć za Griha Kvar.
 More se k Bogu povrnut,
 I zvrhu sebe podvignut,
 Uživati Mir sagdar.
 29.
 Komu su sa Dugovanja,
 Kad se pripetu povoljna,
 Najmudriji će on bit:
 Od Boga tu Znanost jima,
 Ne od Ljudih, kod se štima,
 Očito je to vidit.
 30.
 Ki se zna v-sebi zabauljat,
 Svita nestalnost prevagat,
 Na čas, mesto čeka:
 Va kom bi on ugodnije,
 Bogu služil, i voljnije,
 Sagder mu je Prilika.
 31.
 Va Srci pobolšan človik,
 Skupa spravi svoja uvik,
 Vred va času prekratkom:
 Ar se nigdar ne rasipne,
 Preveć, nit nigdar ne gine,
 Živeć za jalnim svitom.
 32.
 Nit mu vajnsko ne prepriča,
 Delo, ali drugo bar ča,
 Potribno na kratak čas:

Neg kod Dugovanja dojdū,
 Ali kod se pripetiju,
 Z-sim je zadovoljan vas.
 33.
 Ki je z-nutra dobro spravan,
 I va uredbi postavan,
 On se čuda ne mari:
 Za Ljudih Krivu Nestalnost,
 I drugu čemernu Ludost,
 Još po manje se trapi.
 34.
 Tim se Človik već pogubi,
 Ča već svicko dobro ljubi,
 Se podase sprauljajuć:
 Ar neće jimat stalnosti,
 Nit nedne va tom Radosti,
 Sebi skrb zaudauljajuć.
 35.
 Dab pravičan bil i veran,
 Čist va Srci, z Bogom složan,
 Sa bi ti hasnovita
 Bila sagdar i ugodna
 Pobošanja tvoja kripna,
 Stalna i Bogovita.
 36.
 Zato ti se oduraju
 Mnoga, i tebe zmutiju,
 Ča još neznaš zvršeno,
 Sam sebi ovden umriti,
 Svicko Dobro oduriti,
 Koje neizgoreno.
 37.
 Ni ništ silno, nit prejako,
 Ko bi moglo Srce tako,
 Človičje obladatī.
 Kad je ta nečista Ljubav,
 Naku goni dost slip Narav,
 Zna nas dost zaplitati.
 38.
 Ako pak Vajnsko oduraš,
 Batrenje, i Misal jimaš,
 Na pridučē Blaženstvo:
 Mnogo krat se razveseli,
 Nutrnju slast jimat želji,
 Uži Božje Preteljstvo.
 Del II.
Od pomirne Podložnosti.
 1.
 Neka hajat, do te huda,
 Niti do te hvali čuda,
 Najveć zato se skrbi:
 Da Bog bude sagdar stobum,
 Va sem Poslu, i za tobum,
 Koga ti je delati.

2.
Dobro dušno ti spoznanje,
Ino srca valovanje,
Saku Dobu ti jimaj:
I Bog čete verno branit,
V-soj Nevolji kripno batrit,
Va njega se pouffaj.

3.
Ar komu Bog pomoč oče,
Nedne mu neškodu Zloče,
Ako znaš pak ti mučat:
I Križ tvoj strpljeno nosit,
Za strpljenost Boga prosit,
Hitru pomoč češ jimat.

4.
On zna uzrok i vrimena
Da te mentuje Brimena,
Pod kim teško zdihavaš:
Zato se njemu izručit,
Va sem moraš preporučit,
Čagod horko podnašas.

5.
Dužan, zmožan je priskočit,
Bog v-Trapljenju z-nami složit,
Da se gã mentujemo:
I da špotu svita Ljudih,
Ki nas v-dobrom dosta bludi,
Slobodnije ujdemo.

6.
Večkrat pak i mnogo puti,
Na poniznost veču prudi,
Da i drugi ziznaju:
Zla Dela, i naše Griške,
Zbog ki nas kod Odurnike,
Pravično ukaraju.

7.
Kad se ki za svoje Griške,
Ponizi, prem ne velike,
Onda lahko utoli
Druge, ki su suprot njemu,
Još i nase srditomu,
Vred zadosta učini.

8.
Poniznoga sam Bog brani,
Oslobodi, i nahrani,
Batri, ino ljubi ga:
Poniznomu sam se prigne,
Z Miloščum k sebi privikne,
I na Diku zdignega.

9.
Poniznomu svoju Skrovnost,
I otajnu, svoju Radost,
Bog večkrat očituje:
Sladko njega k sebi vliče,

Iz Miloščum ga pretiče,
Z njim se gostit raduje.
10.

Ponizan kad va Špot dojde,
Med Fauše Jezike zajde,
V dobrom Miru postoji:
Ar se drži polig Boga,
Ino Spasitelja svoga,
Ne va Svita Noriji.

11.
Nemisli da si bolji postal,
Ni v dobrom Prohod našal,
Na Stazici Spasenja:
Ako još nisi podložan,
Zvršeno dost sim ugodan,
Neznaš, još Ponizenja.

Del III.

Od dobrog mirnoga Človika.

1.
Najprvič sam mirno živi,
I češ, ki su va tom krivi,
Lahko na Mir dopeljat:
Ar već prudi človik miran,
Neg ki je bar kako učan,
Tr mi nezna mirovat.

2.
Z čemernimi pak Nakloni,
Človik dobro na zlo goni,
I se čaj' zlo zveruje:
Zvršeno pak ki je miran,
Sa, kod Pretelj sagdar veran,
Na dobro prepeljuje.

3.
Ki pravi mir verno ljubi,
Na nednoga se ne sumlji,
Z-bludjen pak, ne dovoljan:
Dost se zburga, zarad sumlje,
Z-huska skupa i Pretelje,
Kod sam nigdar ni miran.

4.
Čab' zamučat moral povi,
A čab' zrec moral ostavi,
Od zale zavidnosti:
Čab' potribno bilo činit,
Veli samohod ostavit,
Zbog srca nemirnosti.

5.
Čaj' potribno drugim delat,
Najmudrije zna prevagat,
Na sve preveć pazejuć:
A čab' sam moral učinit,
Želji va tom slip, i gluh bit,
Dužnost zaostauljajuć.

6.

Ada sam sebe priganjal,
Srčeno, ča je, udelaj,

Peldu dajuć drugomu:
I onda ćeš se moć trsit,
Nad delom, i Čini hr'stit,
Zapovidat drugomu.

7.

Dobro znaš ti Čine spričat,
Semu Uzrok, ličenje dat,
Zpriča kad se pak Bližnji:
Zgovaranja neb' rad prijet,
Nedaš muse nit opojet,
Kriv mora bit bar krivni.

8.

Pravičnije je za čuda,
Kad Človik sam sebe huda,
Sam sebe uvadjuje:
A Bližnjega svoga spriča,
Zapretan druge podnaša,
I dostojno poštuje.

9.

Nut kako si još daleko,
Od Ljubavi ku dost retko,
Kod Poniznost zkažuješ:
Ar ove dvoje Kriposti,
Srde, ali Hudobnosti,
Uču, da ne začinješ.

10.

Ni veliko Dugovanje,
Z Dobrim, tihim pogajanje,
Ar takov se sim vidi:
Saki rado mir uživa,
Sobum misleće rad jima,
I već neg druge ljubi.

11.

Z onimi pak, ki su tvrdi,
Čemerni, zli, nam protivni,
Mirno se znat pogajat:
Velikaj' veruj Milošća,
I čuda vridna Poštenja,
Vitez će to sam zmagat.

12.

Mnogi su, ki sami sebe,
V željnom Miru držu ovde,
Stalno se pogajajuć:
I z-drugimi se jednako,
Bar jim to ne pada lahko,
Živu, Mir obnašajuć.

13.

Je i takovi na svitu,
Ki mir od sebe zahitu,
Nit drugim ga ne dadu:
Svojim bližnjim su odurni,
Sebi najveć suprotivni,

Kad se va sa zapletu.

14.

Je još i tako ugodni,
Sebi, i drugomu zgojni,
Ki va Mira Kriposti
Marljivo se zadržaju,
Na njega druge peljaju,
Va soj srca radosti.

15.

Mirno sega vindar toga,
Mir ki želji srca svoga,
Va 'voj suznoj dolini:
Neka sagdar trpi mirno,
Z-simi živeći ugodno.
Po soj svita širini.

16.

Već ki bude znal trpiti,
Već mira će uživati,
Sam sebe će obladat:
Zi svitom će gospodovat,
Kristuša Pretelja jimat,
Neba Plaću pojerbat.

Del IV.

Od čistoće duše i pravičnoga Nakanjenja.

1.

Jima človik dva kreljute,
Z-kimise k-nebu podviže,
Svit, i Zemlju hudajuć:
Najmre, kad pravično živi,
Da ga nedno Zlo ne krivi,
I čisto se zdržajuć.

2.

Pravica va Nakanjenju,
A Čistoća v Poželenju,
Mora bit uredjena:
Pravica neg Boga jišće,
Srca Čistoća ga najde,
Zi šnjim dost zasićena.

3.

Nedan dobr čin se neće,
Zadržat, još na veće,
Češ se željno ti trsit:
Ako budeš čist va Srci,
Nedaš Mesta ti Krivici,
Mnoga dobra ćeš stvorit.

4.

Ako drugo ti ne jišćeš,
Nego, da se Bogu svikneš,
Bližnjemu bit hasnovit?
Nutrnji Mir ćeš uživati,
Srca Pokoj, Radost jimat,
Su Krivicu ćeš pokrit.

5.

Srce dab' pravično jimal,

Se Stvari bi preštimat znal,

Človik sebi na hasan.

Zrcalob', mu bile Stvari,

Žitka, i Nauka Dari,

Kib' svet bil, i zapretan.

6.

Čaj' god na Svitlu stvoreno,

Bar je kako zahičeno,

Nevridno, i maljahno,

Vindar je Dobrote Zalog,

Božje, ino živi Svidok,

Ki nas redi spametno.

7.

Da bi dober z-nutra ti bil,

I čistoću srca ljubil,

Mnoga bi spoznat mogal:

Prez kvara, i Prepričenja,

Otajno b' znal sa stvorenja,

I lahkob' sa pregledal.

8.

Kakogod je Nebo tvrdo,

I pred nami prem zakrito,

Još ga čisto prebije:

Srce, nit se ne ubava,

Pakla, ar ga premišljava,

Još živeć, obilnije.

9.

Kakov god mi je ki znutra,

Tako sudí on i zvona,

Akoj' na svitlu Radost:

Tu uživa srce čisto,

Akoj' Križ. Nevolja je to,

Grišniku neg na žalost!

10.

Ar kako goder železo,

Ko je va oganj vrženo,

Hr'ju zgubi zvručano:

Tako, ki se pravo k-Bogu,

Povrne, će v-novom žitku,

Bit, kot je pokazano.

11.

Kod se človik lenit začne,

Onda se bojatí počne,

Delo v-kom težine ni:

Batrenje od Svita čeka,

V-kom se veljek po Prilikah,

Milo, željno, zabavi.

12.

Ali kada se zvršeno,

Obladat počne, srčeno,

Po Pravici putujuć:

Sa, ka teška biše prlje,

Segurno premore potlje,

Bogmu sa premagajuć.

1.

Nemoremo sami sebi,

Nigdar preveć verovati,

Ar mnogo put nam manjka:

Jedna ali druga Znanost,

Potribna Milošće Kripost,

Zatoj' otajna Ganjka.

2.

Maljahna je Svitlost va nas,

Maljahna, a najveć, ov Čas,

I tu leno zgubljamó:

Vindar dasmo tako slipí,

V Srci zi Zloćum obstrti,

Malo kada spoznamo.

3.

Dosta krat mi Zlo činimo,

Z pričat vindar to željimo,

Čaj' čuda čemernije:

Druge za Malo karamo,

Naša gorja prepuščamo,

Nili to odurnije?

4.

Prevred ćutimo Zlo ono,

Koj' nam od drugih zaudano,

Dost teško podhašajuć:

Ali ča pak drugi od nas,

Moru trpít, skoro vas Čas,

Znat neb' radi zpričajuć.

5.

Ki ti sebe i za svoja,

Znajuć dasu čuda gorja,

Pravičnije prevagal:

Nebi nigdar Bližnja svoga,

Tako, kod je sam, krhkoga,

Pred nikim ne oblagal.

6.

Ki je dobro z-nutra spravan,

Zasej' najveć sagdar skrbán,

Samo na se gledajuć:

I ki verno na se pazi,

Va poštenju on ne gazi,

Bližnjega umarajuć.

7.

Nigdar nećeš bit dost mirán,

Nigdar nit pravo pobolžán,

Ako neg ne zamučiš:

Kako drugi zahajaju,

Ča, kako oni delaju?

A sebe ne presudiš.

8.

Ako nase već pogledaš,

Božjoi po Pravici delaš,

Nećeš se čuda trapit:
Ali dobra, ali pak zla,
Od drugih, dojde Novina,
Zato nećeš ništ marit.

9.
O povi onda kade si,
Kod te slipa misal nosi,
I svit željiš vas obajt:
A kos' pak švit jur z-mišljenjem,
Prošal, ča ćeš kada va njem,
Nego nemir srca najt?

10.
Ako mir i pravu složnost,
Željiš jimat Srca Radost,
Najveć ti je potribno:
Da svit verno oduravaš,
A sebe pravo spoznavaš,
Va sem, kakoj' god vridno.

11.
Čuda ćeš zadobit ada,
Kad se ne zaplitaš nigda,
Va čalarnu Svita Skrb'.
Jako ćeš pak na ništ dojtí,
Kad ti Svit po Glavi pojti,
Počne, ćeš bit va sem slip.

12.
Ništ veliko, ništ visoko,
Ništ ti nebud lipo drago,
Neg samo pravi Bog:
Ali ono čaj' od Boga,
Rečeno, pisano, tvoga,
Zabava ti bud' Zalog.

13.
Čaj' god zvona toga Ludost,
Je, k tomu nestalna Radost,
Sa Slast, Svita Stvorenja:
Duša, ka pak Boga ljubi,
Svit, ino sebe presudi,
Nepoćuti Trapljenja.

14.
Sam Bog ki je vekovečni,
Semoguć, i sa napuni,
On je Duše Radošća:
On jedina Zadovoljnost,
On v Nevolji: prava Kripost,
On i Srca Sladkoća.

Del VI.

Od Radosti dobrog Dušnoga
Spoznanja.

1.
Sa pravičnoga Človika,
Dušnogaj' Spoznanja Dika,
Najmre kad je prez Griha:

Dobro kad jimaš spoznanje,
Tvoga srca preštimanje,
Nauživa se Mira.

2.
Čuda zla mora prenesti,
Križa, Tuge, i Žalosti,
Prez Griha mirno srce:
I va sem čaj' suprotivno,
Bolezno, ali prilično,
Jednako jima Lice.

3.
Grišno pak dušno spoznanje,
strah uživa, i Zdvajanje,
Va sem ča se pripeti:
Još i same Svita Slasti,
I se, bar je va koj časti,
Neće za dobro zeti.

4.
Neka se ti obradovat,
Neg onda kad kripno delat,
Misal te je, i Volja:
I ako te ne ukara,
Tvoje Srce Zla ne stvara,
Mirna će ti bit želja.

5.
Nimaju prave Radosti,
Zli ljudi, niti Kriposti,
Mira, Srca dragoga:
Po Ričah svetoga Pisma,
Nepobožni Mira nima,
Strah gaj' Grma sakoga.

6.
Ako pak Mir zvonā kažu,
Nit Zla nedna se ne boju,
Nepravični, ne veruj.
Ar će je zastignut vreda,
Strošit na ništ Božja Srda,
Delo, Misal, z-njum vojuj.

7.
Va Trapljenju se veselit,
Se zna saki, ki zna ljubit,
Ar toj' Dika najveća:
I tako ki god se diči,
Onda kad se naiveć muči,
Križ objami Jezušā.

8.
Nestalnaj', i kratka Dika,
Huda, prem je prevelika,
Ku Svit, Ljudi davaju,
Ar ju sagdar nasleduje,
Žalost, v koj Človik stuguje,
I mnogi pogibaju.

9.

Dika pak pravični Ljudih,
Neka ki oče presudi,

Je va Dušnem Spoznanju:
Ne va nedostojnih Ričah,
Ke prenoru mnogi zplita,
Bar mu ništ ne prudiju.
10.

Sa pravična Ljudih Radost,
Od Bogaj! kod druga Kripost,
Va koj se obatriju:
I neg zbog Pravice Božje,
Radovat se oni otte,
Ar neg po njoj živiju.

11.
Ki pravu i večnu Diku,
Nehajajuć ništ za Svicku,
Željiju neprestalno.
Ki pak za Svickim Poštenjem,
Jesu seneg z-Poželenjem,
Nebeskoj! njim neznano.

12.
Željni Mir uživa Srca,
Lipu Stalnost svoga Lica,
Koga Hvala ne zdvigne:
Nit Hudanje ne izmuti,
Čalarnoga Svita Ljudih,
Va sem, ča si namine.

13.
Lahko će bit zadovoljan,
I va Srcu svojem miran,
Kogaj! čisto Spoznanje:
Nit zato nisi svetiji,
Kad te hvalu: Čemerniji,
Kad zastigne Hudanje.

14.
Hvaliju te bar, hudaju,
Poštuju ali špotaju,
Ča si, to ćeš i ostat:
Nedrži se za večega,
Neg Bog vidi, i manjega,
Najdičniji ćeš postat.

15.
Ako misliš ča si znutra,
Nećeš se skrbiti ča zvona,
Držu Ljudi od tebe:
Vidu tvoje Ljudi Lice,
A Bog vidi tvoje Srce,
I se ča si Kruk sebe.

16.
Dobro delat, dobro činit,
Sebe za malo prečinit,
Zlamenjej! Poniznosti:
Ne prijimat od Stvorenja,
Nikarkova Radovanja,

Svidočanstvojl' Uffanja.

17.
Ki ne jišće Svidočanstva,
Zarad sebe, znat nam dava,
Da sej! Bogu vas prig dal:
I va sem svojem Hottenju,
Poslu, Misli, i Činenju,
Ne zame si ništ na žal.

18.
Ar ni on, kigod sam sebe,
Qčito pohvali-ovde,
Veljek va sem pravičan:
Neg on, koga Bog pohvali,
Sveti Paval tako veli,
Sam će bit hvale vridan.

19.
Z-Bogom se va Srci kripić,
Z-njim se samo zadovoljit,
V-suprotivni Nakloni:
Je Zlamenje mirna Srca,
Koga ne bludi Krivica,
Ali Griha Progoni.

Del VII.

Od Ljubavi, z-kum smo dužni
Jezuša ljubiti zvrhu sega.

1.
Blažen, ki zna presuditi,
Čaje Jezuša ljubiti,
Zna pak sebe pohudati:
Zarad Jezuša Ljubavi,
Križ svoj lahko on prebavi,
V-kom se neće žalovat.

2.
Potribno je da ostaviš,
I oduriš se ča ljubiš,
Odlag tvoga Jezuša:
Ar on oče zvrhu sega,
Da ti ljubiš samo njega,
Ča neg premore Duša.

3.
Ljubav, ku jimaš k Stvorenju,
Ko već, neg Boga, v-Poštenju,
Držiš, jakoj! himbena:
Ako ljubiš, Spasitelja,
Kod je njega sveta Volja,
Prauda će bit spunjena.

4.
Ki se kada na Stvorenje,
Koj! samo puno Krhkoće,
Zanaša, će vred upast;
Ki pak Jezuša objami,
Ki želji bit sagdar znani,
Zadobit će večnu Slast.

5.

Onoga ti največ ljubi,
 I za Pretelja poljubi,
 Ki, kad te ostauljali:
 Budu tvoji mili Braci,
 Ali drugi željni Znanci,
 Neće zavrć, dvajašli?
 6.
 Od sih tvojih sada Znanih,
 Bar su ti kako pristani,
 Češ se morat razlučit:
 Ali češ pak, ali nečeš,
 Češ spoznat, kad va to dojdeš,
 Z-Smrćum kad ti sej mučit.
 7.
 Polig Jezuša se drži,
 Živeć, umreć njega zguči,
 Njemu se preporučaj:
 Ki, kad te si zapušćaju,
 I od tebe odstupljaju,
 Sam će pomoć, ne dvajaj.
 8.
 Takovoga je Narava,
 Tvoj naidražji, da odura
 Se čab'te moglo zmutit:
 Srce tvoje želji jimat,
 Sam samahan va njem bivat,
 Kod Kralj na Stolci sidit.
 9.
 Dab se znal ti od Stvorenja,
 I sega Svita Hottenja,
 Kada pravo razlučit:
 Jezuš bi stobum prebival,
 Slast i želju z-tobum jimal,
 Neb'te mogal odurit:
 10.
 Spoznat češ daj se zgubljeno,
 Ča z-Jezušem ni zklopljeno,
 I daj' Svita Nestalnost:
 Jišći, kuliko ti očeš,
 Vindar najti nigdar nečeš,
 Neg v-Jezuši su Radost.
 11.
 Na Rosg se ti ne zanašaj,
 Va Človiku ne pouffaj,
 Ar sakoju' Meso Trava:
 I kod Cvet će vred pospadat,
 V-jednom Hipu naglo nestat,
 Sa Lipota Narava.
 12.
 Vreda češ se ti prekanit,
 Ako se daš zadovoljit,
 Z-vainskim Ljudih Pogledom:
 Ar jišćući onde Radost,

Najt češ stanovito Žalost,
 Va Stališu dost škodnom.

13.

Ako pak va sem Jezuša,
 Ljubljenoga jišćeš tvoga,
 Stanovito češ ga najt:
 Kad pak samo sebe jišćeš,
 Za Telom i Svitom gineš,
 Lašći Kvar će te nadajt.

14.

Ar si Človik već naškodi,
 Samohod sebe pogubi,
 Kad ne jišće Jezuša:
 Već je sebi protivniji,
 Svit, i Protivniki neg si,
 Va Stališu Blaženstva.

Del VIII.

Od priličnoga z-Jezušem Preteljstva.

1.

Kadej' zoči Jezuš mili,
 Onde se pada po Volji,
 Nit ništar ni teškoga:
 A kade pak ni Jezuša,
 Gine, i umira Duša,
 Segaj' dost odurnoga.

2.

Kade Jezuš ne govori,
 Z-nutra va Srci oduri,
 Človik drugo Batrenje:
 Kade se pak Jezuš jaulja,
 Ino va nas Glas ponaulja,
 Čutimo Radovanje.

3.

Bud je stala sej' Maria,
 Z-Mesta hitro Magdalena,
 Va Kom plačuć stuguje:
 Martha kad joj opomina,
 Da je Mešter ovde sada,
 I da ju k-sebi zove.

4.

Srićna Ura tebi dojde,
 Kad te Jžuš željno zove,
 Od Suz, Plača, Trapljenja:
 Na Dušice Radovanje,
 Slast, Mir, Grihov, Žalovanje,
 Jimaš dosta Batrenja.

5.

Prez Jezuša si kod Skala,
 Ka se još ni umešćala,
 Tvrd, suh, vas nespametan:
 Ako ča zvona Jezuša,
 Želji, jišće tvoja Duša,
 Zgubitak je pravadan.

6.

Ča ti more kada dat,
Ali prez Jezušā zkatat,
Ov seneg čalarni Svīt?
Lipi ćeš si Paradižom,
Sagdar buduć ti z Jezušom,
Prez njega Pakal dobit.

7.

Z-tobom bude Jezuš ako,
Neće škodit Zlo nikako,

Niti nedan Nepretelj:
Neće z-tobum horko ladat,
Nit te preveć neće skušat,

Ar je Jezuš Branitelj:

8.

Ki Jezušā jednuć najde,
Na se dobro on mi zajde,
Najdejuć Kinč najbolji:
Još već, da se zvrhu sega,
Dobrota popada njega,

Va koj se zadovolji.

9.

A ki pak Jezušā zgubi,
Mnogo Dobro on pogubi,

I već neg ča jima Svīt:
Ubog ćeš bit prez Jezušā,
Najbogatijaj' pak Duša,

Kaj' z-Jezušem učna bit.

10.

Velika je to Meštrija,
Kad ki z-Jezušem zahaja,
Mudro, verno, spametno:
Jezušā pak znat pridržat,
Z-njim se ugodno zabauljat,
Če bit najveć razumno.

11.

Budi zato ti ponizan,
I zi simi Ljudih miran,
Z-tobum će bit Jezuš tvoj:
K-tomu bud' pobožan, dober,
Neka Svīt dela čagoder,
Jezuš će bit vindar tvoj.

12.

Ako se ti pak na vainska,
Preveć razlješ Dugovanja,
Jezušā ćeš odrinut:

I z-tebe će jako vreda:
Ako prem vridno prijeta,
Sa Milošća preminut.

13.

I ako njega proreneš,
Samohod zgubiš, obajdeš,
Kamo ćeš se znat podat?

Ali koga ćeš Pretelja,
Ali Zagovoritelja,

Zapušćan, ti najti znat?

14.

Prez Pretelja nećeš dugo,
Ti ovde živiti ludo,

I ako ti najdražji:

Jezuš tvoj Pretelj nebude,
Turobne ćeš jimat Zblude,
Za čuda nemirniji.

15.

Noro ada sagdar činiš,
I sam sebe najveć hinjiš,
Ako ti va kom drugom
Uffanje tvoje postauljaš,
Ali se zdrugim zabauljaš,
Nego z-tvojim Jezušom.

16.

Zibrat ti je ada bolje,
I za čuda spametnije,
Da bude Svīt protivan:
Nego dabi Jezuš dragi,
Kogaj' ljubiti dužan saki,
Od tebe bil zbantovan.

17.

Zmed sih ki su dragi ada,
Na 'vom Svitu tebi sada,
Neka bude najdražji:
Jezuš sam, ki tebe ljubi,
Za Dušu se tvoju trudi,
Zaručnjak najverniji.

18.

Sega Svita grišne Ljudi,
Ti zarad Jezušā ljubi,
A Jžuša zbog sebe:
Ki je sam dober i veran,
Zmed Preteljov dobrotivan,
Od veka ljubeć tebe.

19.

Samo va njem i zbog njega,
Nepretelja i Pretelja,
Ljubeć sagdar objami:
Za se skupa njega prosi,
Njega spoznat, njim pomozī,
Da ostane med nami.

20.

Ne želji si osebito,
Hvaljen, ljubljen bit očitō,
Ar to želji sam Bog tvoj:
Komu nigdor ni spodoban,
Niti tebi već ugodan,
Neg ti je Stvoritelj tvoj.

21.

Nit ne želji da se drugi,
Z-tobum v-svojem Srci bludi,
Nit ti ne ljub' drugoga:

Neg va tebi bude neka,
Jezuš i sakoga Dika,
Ki je Žitka dobroga.

22.

O budi čist i slobodan,
Na nutri ti Grišnik sak'-Dan
Prez sega Zaplitanja:
Va Stvorenje, koj nestalno:
Va sem tebi suprotivno,
Kad jiščeš Del Spasenja.

23.

Potribno je da gol budeš,
Z-čistim Srcem da se staneš,
Ti Jezuša jiskajuć:
Ako kaniš premišljavat:
I čaj' Gospodin spoznavat,
Njega Slast uživajuć.

24.

I zaisto nečeš lahko,
Nato dojtí, tebe ako
Ne gane Bog, Milošća:
Da se sega oslobodiš,
Samim tvojim Bogom z-klopiš,
Če bit prava Radošća.

25.

Ar ki Človik Milost jima,
Moć i Kripost on uživa,
Va sem ča muje činit:
Kad pak Milošća odstupi,
Se Zlo se na njega z-hrupi,
I željiga prehinjit.

26.

Ti pak se va tom ne bludi,
Nit bojezljiv ništ ne budi,
Neg va Volji Božjoi stoj:
I sa kasu suprotivna,
Neka budu dobrostivna,
Kako oće Jezuš tvoj.

27.

Ar po Zimi, dojde Leto,
Sakomu drago, prijeto,
Za Noćum pak svitli Dan:
A za Vrimenom Vedroća,
Sunca prelipa Svitloća,
Sakomu je svoj Čas van.

Del IX.

Od Manjkanja sega Veselja.

1.

Ni veliko Dugovanje,
Neznat za Svita Veselje,
Kadej' Božje obilno:
Još je pak za čuda veće,
Prez Svita, Neba, Radošće,
Živiti zadovoljno.

2.

Čudaj' i za Božju Diku,
Progon trpiti, Žalost žuhku,
Nigdar se zvišavat:

Nit na svoja vridna Dela,
Ali druga Zaslužnja,
Preveć se ne zanašat.

3.

Čaje Čudo das' pobožan,
Vesel, i Bogu ugodan,
K-tebi kad Milost dojde:
O sim je to željna Ura,
Ar Slast, Mir, Pokoj se stvara,
Kamo god ona zajde.

4.

I čaj' Čudo da ne ćuti,
Brime, koga Semogući,
Va sem željno podnaša:
Lahko mu je putovati,
Suprotivna obladatai,
Sam Bog njega kad pelja.

5.

Jišćemo si Svita Radost,
Oduravajući Žalost,
Sami sebe batreći:

I teško je sebe hudat,
Zarad Boga se zapušćat,
Ki je najveć ljubeći.

6.

Obladal je Svit Lovrenac,
Z-Poglavarom, jak Mladenac,
Ar čagod je na Svitu:
Željno, drago njemu bilo,
Se seji' njemu odurilo,
Va jednom slavnom Hipu.

7.

Još i velikoga Popa,
Sixta Poglavara svoga,
Koga najveć ljubiše:
Zarad Jezuša Ljubavi,
Smrt strašnu, da on prebavi,
Dobrovoljno trpil je.

8.

Krez Ljubav Božju on ada,
Ljubav Človika oblada,
I za Človičju Radost:
Božju Volju odibral je,
I nju va sem već poštuje,
Neg svoga Srca Žalost.

9.

Tako i ti, ako jimaš,
Pretelja, tr pravo štimaš,
Da je drag, i potriban:
Uč se zarad Božje Volje,
Njega zaostavit: Bolje

Ako ti je Bog veran.
10.
Nit ti ne bud' teško nigda,
Kad Pretelj zapusti kada,
Ar lahko sam spoznavaš:
Da se jedan od drugoga,
Razlučiti, kada tada,
Moramo ča se znašaš?
11.
Potribno sej' jako dugo:
Vojevatí, silno, horko,
Samim sobum sakomu:
Prilje neg se on nauči,
Sebe potrt, tr' se zruči,
Vas kod je Bogu svomu.
12.
Človik kada se sam nase,
Bar va čem preveć zanese,
Vred Slast Svita zaželji:
Ali Kristuša Ljubitelj,
Pravi Kriposti Činitelj,
Zarad Boga se čini.
13.
Duhovnu Slast kada čutiš,
Pazi da se ti ne zbludiš,
Neg nju primi zahvalno:
Znaj' da ni tvoj, neg Dar Božji,
Koga nisi zaslužil ti,
Bar se trudiš nestalno.
14.
Za Dar Božji se nezviši,
Nit se preveć ne veseli,
Neg već budí ponizan:
Va tvojem Delu skrbniji,
Za čuda bojezljiviji,
I na Skušnju pripravan.
15.
Kad premine pak Batrenje,
Ne spuščaj se va Zdvajanje,
Neg na Božju ček' Kripost:
Ar je Bog prezmožan dati,
Veselja već prikazati,
Neg je tvoja sa Žalost.
16.
Ništ ni ovo već novoga,
Niti ni ča neznanoga,
Spasenja Put hodećim:
Ar je Bog i svoje Svetce,
Proroke, i mnoge Starce,
Skušaval z-Načinom tim.
17.
Zatoj' niki svet, preslavan,
Va Milošći jur ujačan,

Ovako smil govorit:
Ja sam rekal v Obilnosti,
Da se nednoj Nestalnosti,
Nedam vekom podtvorit.
18.
Kad je pak minula Milost,
Kakovaj' va sebi Žalost,
Čutil, ovako veli:
Od mene si vrnul Lice,
Zato zbludjen zbog Krivice,
Oduran sam, sam sebi.
19.
Još ne zdvaja, med tim toga,
Nego moleć Boga svoga,
Govori mu ponizno:
K-tebi Gospodne ću kričat,
Boga mojega zazivat,
Saku Uru, Čas, nujno.
20.
Na zadnje, Molitve Hasan,
Svoje, spoznat bil je vridan,
Daj' uslišen valuje:
Čul je Gospon, i smiloval,
Gospodin je na pomoć stal,
Meni Milost skažuje.
21.
Ali va čem to spoznava,
Milost Božju sad nahaja,
Ubrnul si ti Plač moj,
Veli: meni na Veselje,
Srca mojega Batrenje,
Z-Radošćum obstrl Bog moj.
22.
Ako sej' to mnogim Svetim,
Stalo, ni nam dvojít grišnim,
Va našoj Nestalnosti:
Ar Duh dojde, ino projde,
Vred se ovde, onde najde,
Po Volji, i Kriposti.
23.
Blažen zato Job povida,
Na znanje nam grišnim dava,
Od Boga prezmožnoga:
U Zori ga pojiskuješ,
A vred potlje ti skušuješ,
Slugu tvoga vernoga.
24.
Va čem ada uffat jimam,
Ali se zanašat moram,
Nego va Milosrdnost:
Božju, kaje nezrečena,
Nam Grišnikom odičena,
I va Nebesku Skrovnost.
25.

Ar ali su dobri Ljudi,
Ali pak pobožni Brati,
Ali verni Pretelji:
Ali bar ke svete Knjige,
Ali va njih Pelde lipe,
Ali Jačke po Volji.

26.

Sa ova neg malo prudu,
O malo se meni raču,
Kad me Milost zapusti:
I kad po laščoj Nevolji,
Srca mojega Uboštvi,
Sa Kripost se razprudi.

27.

Onda ni boljega Lika,
Neg Strpljenost prevelika,
Ino lašče hudanje:
Ar kad ki sebe ponizi,
Semogući Bog ga zviši,
Svitu na pokazanje.

28.

Polig Boga smim svidočit,
Pobožnoga da ni vidit,
Komu bi Bog neb' zkratil:
Kada god svoje Milošće,
Ali dab ne čutil Manjke,
Srčenosti kuj' ljubil.

29.

Nedan Svetac ni bil nigda,
Ki bi bil povišen kada,
Ali tako rasvičen:
Dabi neb' bil ali prlje,
Ali vred zatim na potije,
Skušavanju podhitjen.

30.

Ni vridan Božje Skrovnosti,
Spoznat, nit višnje Kriposti,
Ki za Boga ni trpil:
Ar je saki dob priduće,
Slasti, Početak, Zlamenje,
Skušnja, ku je ki nosil.

31.

Ar onim, ke je Bog skusil,
I jake va Skušnji vidil,
Nebesko da Batrenje:
Ki oblada, sam govori,
Ču mu dat, da se nahrani,
Sad Žitka na Spasenje.

32.

Dah se pak nam Kripost Božja,
Da Človik po njoj ujača,
Na sa sebi protivna:
Dojde nato vred i Skušnja,

Da ne zgizdaviš Mišljenja,
Za tvoja Dobrotivna.

33.

Vrag Paklenski nigdar ne spi,
Nit Telo mrtvo još ni,
Neprestan se priprauljat:
Na srčeno Vojevanje,
Z-desna, z-liva Nepretelje,
Nemirne češti jimat.

Del X.

Od Zahvalnosti na Milošću Božju.

1.

Zač ti željiš Mir i Pokoj,
Kada sise, kod Narav tvoj,
Kaže na Delo rodil?
Pripravi se na Strpljenost,
Ne na Slast neg već na Žalost,
Da Križ budeš tvoj nosil.

2.

Ar ki Svicki nebi sagdar,
Željno prijel za večni Dar,
Radost, Duše Batrenje?
Dabi mogal to dobiti,
Ali si senek kupiti,
Od Svita nestalnoga.

3.

Ar su za čuda dičnija,
I čuda zadovoljnija,
Božja Duše Batrenja:
Neg su se Svita Radosti,
Ali Tela Nasladnosti,
I sa njega Želenja.

4.

Ar Slast Svita je nestalno
Dobro, himbeno, i mrazno,
A Slast Dušej vesela:
Iz Kriposti senek zhaja,
Od Boga se ona dava,
Čistoj Duši skazana.

5.

Ali ovih Božji Slasti,
Nigdor nemore dobiti,
Sam po svojem Želenju:
Ar Čas Skušnje neprestane,
Na dugo se ne odname,
Od nas, ki smo v-Življenju.

6.

Čuda pak je suprotivna,
Srca kriva Sloboščina,
Višnjemu pohajanju:
I kad preveć sam do sebe,
Držiš, doće prosim tebe,
Pripraviti k-Spasenju?

7.

Dobro čini Svemogući,
Batrenja Milost dajući,

Ali Krivo će činit:

Človik, ki Bogu ne hvali,
Zadovoljno na sih Dari,
Ke je vridan bil dobit.

8.

I zato dostkrat nemoru,
Tekući Potoki z-Vodum

Milošče, knam procurat:

Ar v-Početku nezahvalni,
Jesmo dostkrat i nemarni,
Se prijet, Bogu dat.

9.

Ar sagdar se neg onomu,
Zmed sih največ Zahvalnomu,

Milost Božja udili:

Iče se zet gizdavomu,
Ča god se dah poniznomu,
Sama Mudrost to veli.

10.

Ne željim si ja Batrenja,
Ko se za Grih kajat nezna,

Nit tako premišljavat:

Dab' se z-toga ja zgizdavi,
I Pokore Put ostavi,
Koga moram sledovat.

11.

Ar visoko čagoder je,
Ni zato veljek svetije,

Nit ni dobro čaj' slatko:

Nit ni čaj' komu zapretno,
Zato sakomu naredno,
Još manje Bogu drago.

12.

Milošču ja nad priimljem,
Z-kum ponizniji postajem,
Več va Strahu drhteći.

Sam nase, nesmim se znašat,
Neg zato več oduravat,
Ča sam več zapretniji.

13.

Ki pak po Milošči živi,
I nje Kratenje počuti,

Nišť dobra si neće smit:

Sam po sebi, plitvo svojat,
Neg će morat očitovat,
Gol, ubog, da mora bit.

14.

Daj ti Bogu čaje Božje,
I posvojai ča je tvoje,

Toje: za Milost Hvalu:

Ar tvoga, nišť neg Grihi,

Kaštige vridni Zasluzi,
Ki te dosta hudaju.

15.

Va Strahu zkušēn, ponizan,
Najmanji bud' i zatajan,

Češ zaisto zvišen bit:

Najvišje, prez najnižjega,
Največe prez najmanjega,
Neče stat, počneš gradit.

16.

Sveci pri Bogi najveći,
Spored sebe su najmanji,

Stalno se odurajuč:

A ča prem su već dičniji,
Tim su i već ponizniji,
Krhkoču pregledajuč.

17.

Jistine puni, i Dike,
Siti jur ovde Nebeske,
Svita Dike ne želju:

Va Bogi samom postauni,
Potvrđjeni, i preslauni,
Nigdar se ne podvižu.

18.

I kigod ča dobra prime,
Bogu svomu najzad vr'ne,
Dike ljucke ne želji:

Nego samo onu Diku,
V-sebi, v-Sveci preveliku,
Skr'bi, da bi spunili.

19.

Zahvaljan bud ti za malo,
I češ jimat čaj' već stalo,
Čaj najmanje, največe

Tebi sagdar neka bude,
I čaj zahitjeno kade,
Bud' za Dar ti služēce.

20.

Ako Vridnost dajučega,
Se pregleda, višnjā Boga,
Nedan Dar ni maljahan:

Udr'ce, ali Kaštigu,
Ti dah na Spasenja Diku,
Na sem mu bud' zahvaljan.

21.

Ki Milost želji obdržat,
Zahvalnost on mora jimat,
Za prijetu Milošču:

Ako se pak ta odname,
Trpit, skrbno molit mu je,
Opet će dojt na Prošnju.

Del XI.

Od maljahnoga Zbroja Ljubiteljov

Križa Jezuševoga.

1.
Ljubitelje mnoge jima,
Jezuš, večnoga Veselja,
I Raja Nebeskoga:
Ali malo kib' nosili,
Ali znjim verno trpili,
Težinu Križa svoga.
2.
Mnogi želju neg Batrenje,
Saki odura Trapljenje,
Mnogi njega Gošćinu:
Mnogi se otte veselit,
Z-Kristušem Korunu dobit,
Neznajuć za Težinu.
3.
Mnogi njega nasleduju,
Do lamljenja Kruha gredu,
Ali malo j' takovi:
Ki bi stalno za njim išli,
I znjim žuhki Kalež pili,
Bar v-njih Želju ponovi.
4.
Mnogi čudnovita Dela,
Ka se nigda z-njim godala,
Čudeć verno poštuju.
Ali kruto ji je malo,
Čab' ji sad pod Križem stalo,
Se to jur oduraju.
5.
Mnogi njega donlje ljubuj,
Doklje protivna ne dojdu,
Mnogi njega hvaliju:
Doklje jim se sam ponuja,
Ali njim želno ugaja,
Kumaj se obatriju.
6.
Ako se pak Jezuš srani,
Zapuščanim Milost brani,
Ča se nastugivaju?
Žalost Srca je obajde,
Radost, Veselje se projde,
Dost se na zdihavaju.
7.
Ki Jezuš za zbog Jezuš,
Ljubi, ne ča lašće znaša,
Srca svoga Želenje:
Njega va sem suprotivnom,
I Trapljenju neugodnom,
Preslavit zna vernije.
8.
I prem njim nebi rad dati,
Ni jedine Srca Slasti,

- Još bi ga neg hvalili:
I njemu zahvalni, sagdar,
Z-kazali bi mu Offer, Dar,
Kod su ga naklonili.
9.
O kuliko more Ljubav,
Čist k-Jezušu, kuj sam dal,
Premoć, ako je verna.
Da ni poburgana z-laščum,
Ljubavum, aliti Hasnum,
Neg samaj' odičena.
10.
Nisuli si Najemniki,
I najveći Odurniki,
Ki Batrenje jišćeju?
Ki zvona Kristuša Volje,
Ljubu sebe sagdar bolje,
I za Svitom gineju.
11.
Kade će se takov najti,
Ako ti je vas Svit projti,
Kib' rad Bogu služiti:
I to zaman zbog priduce,
Vekovečne Neba Plaće,
A ništ Svita užiti.
12.
Retko krat se takov najde,
V-Duhovnosti tamo zajde,
Dab' sa Svicka zapušćal:
V-Duhu tako ubogoga,
Od Svita razlučenoga,
Nisi vreda nahajal.
13.
Daj nemarim se Jimanje,
Još ga nisi dobit za nje,
Ali čini Pokoru:
Ali jimaj ti su Znanost,
Još će ti bit neg Otajnost,
Ljudi popast nemoru.
14.
I ako prem jima Kripost,
Ali goruću Pobožnost,
Čuda će mu još manjkati:
Najmre jedno čaj potribno,
I čab bilo najveć vridno,
Toga nećeš nahajat.
15.
Čaj to? Da kad se zapusti,
I sebe zanemer hiti,
Ziz sebe vas van projde:
Nit si ništari ne zadr'ži,
Nit se va sebi ne zviši,
Jezuš na Sled dojde.
- 16.

I kad jur sa, ka je dužan,
Učini, verno podložan,

Znajuć sa obladatai:

Neka se on ne zvišava,

Ali preveć preštímava,

Se za ništ muj' držati.

17.

Za veliko ne povidat,
Čab' se moglo još već prozvat,

Nego va soj Pravici:

Neka za malo vridnoga,

Sebe drži Sluga, Boga

Kod čuje govoriti.

18.

Kad sa verno učinite,

Ka zapovidana znate,

Onda stoper recite:

Malo vridni Sluge jesmo,

Kraljestva još vridni nismo,

Još se već ponizite.

19.

Onda za Jistinu ubog,

I gol v-Duhu, jima Uzrok,

Z-Prorokom govoriti:

Jedin, i Siromah sam ja,

Ča se va meni nahaja,

Neću si posvojati.

20.

Ni' vindar bogatijega,

Ni na Svitu zmožnijega,

Nit ni slobodnijega:

Neg je, ki zna sa zapušćat,

A najveć sebe odurat,

Poniznost zvišuje gã.

Del XII.

Od Kraljevskoga Puta

Svetoga Križa.

1.

Tvrda mnogim se Rič vidi,

Zatajai sam sebe ovdi,

Križ tvoj verno podnašaj:

I Jezuša Meštra tvoga,

Kod Človika, ino Boga,

Sričeno nasledovaj:

2.

Ali će za čuda težije,

Bit poslušat one Glase,

Zadnjega Razlučenja:

Odstupite vi Prokleti,

V-Oganj, kogaj' vam prenesti,

Vekovečna Skvarenja.

3.

Ar ki sada rado čuju,

I Rič Križa nasleđuju,

Onda se nete bojat
Od oštroga presudenja,

I zaloga prečujenja,

Z-Veseljem te onda stat.

4.

Ovo prelipo Zlamenje,

Če biti v-Nebi na Spoznanje,

Kad Bog dojde Svit sudit:

Onda te si Sluge Križa,

Pred oštri Stolac Kristuša,

Uffajuć se pristupit.

5.

Ča se ada bojiš zeti,

Križ objamit za njim pojti,

Va prelipo Kraljestvo?

Va Križu je Zdrauje, Žitak,

Va Križu Slast, i Napitak,

Va njem je se Blaženstvo.

6.

Va njem sa Pameti Jakost,

Va njem Duha Slast, Obilnost,

Fundamenat Kriposti:

Va njem se čagod neg željiš,

Va njem naku dospit kaniš,

Sa Zvišenost Svetosti.

7.

Nima Zdrauja Duša tvoja,

Nit Uffanja, nit Pokoja,

Nego samo va Križu:

Zami ada verno Križ tvoj,

Za Jezušem željno ti poj,

K-večnomu ćeš dojt Žitku.

8.

Pred tobum je on putoval,

Noseć svoj Križ sej' naganjal,

Još i umr'li je na njem:

Da i ti tvoj Križ obnašaš,

Na njem da se umrit sprauljaš,

Z-gvišnim Neba Uffanjem.

9.

Ar z-njim budeš ti umiral,

Muku, Križ, i Smrt ponauljal,

Oćeš z-njim i živiti:

I ako Tovariš budeš,

Križa, ćeš se, kad premineš,

I znjim preobraziti.

10.

Nut po Križu, sričnoj Smrti,

Tebi je va Diku priti,

Put a nit ni drugoga:

Na Žitak, ino Mir Srca,

Neg uska Križa. Stazica,

Trapljenja odurnoga.

11.

Poj po Svitu kudaj očeš,
Jišči bar kamo god dojdeš,
I zi lahkim ti nečeš najt:
Nit višjega, na višini,
Nit gvišjega, na nižini,
Puta, neg po Križu zajt.
12.

Sa po svojoj Volji redi,
Kod se tvomu Srcu vidi,
Nečeš najti drugoga,
Neg daj tebi ča to trpiti,
Rado, ali nerad, nositi,
Brime Križa žuhkoga.
13.

Ar češ ali va Telu vred,
Veliku Bol morat podjet,
Ali češ čut na Srci:
Duše prehorko bodenje,
I neprestalno grizenje,
O preteški Udr'ci!
14.

Vred će te pak Bog zapustiti,
Vred Bližnji trapiti, oduriti,
I ča je još najveće:
Mnogo-krat češ ti sam sebi,
Težak, suprotivan biti,
Ni to dosta Teškoće?
15.

Nečeš se pak moč mentovat,
Takove Nesriće zbauljat,
Krez nedan Lik, Batrenje:
Nego doklje sam Bog oče,
Da te trapu se Teškoće,
Daj se na Privoljenje.
16.

Ar to oče Bog tvoj dragi,
Da Krist, prez Batrenja saki,
Trpiti, nositi se uči:
Vas da se njemu podhitiš,
I da se još več poniziš,
Z-Trapljenjem kad te muči.
17.

Nigdor tako ne prečuti,
Srca svoga ne oputi,
Ča je Muka Kristuša:
Kod on, komu se pripeti,
Z-njim jednaka pretrpiti,
On zna Bol, Križ Jezuša.
18.

Križ adaj' seneg pripravan,
Pred i za tobom postavan,
Nit mu nečeš ujt zlahkim:
Ar kamogod ti prem zajdeš,

Sam sebe neg sagder najdeš,
Sebe nosiš, za samim.
19.

Obrni se ali gori,
Ali kamogod češ doli,
Ali van, kod češ zajt:
Ali preglej sebe znutra,
Večer, ali Zutra jutra,
Sagder češ dost Križa najt.
20.

I zatoj najveć potribno,
Da Strpljenost nosiš vridno,
Ako željiš Mir Srca:
Ti zadobiš i Korunu,
Tebi va Nebi pripraunu,
Svitlost Božjega Lica.
21.

Ako rado Križ podnašaš,
I z-njim se željno zbauljaš,
I Takaj će nositi, peljat:
Tebe na Konac preželjni,
Kade Križa Trapljenja ni,
Ča na Svitu ni, će dat.
22.

Ako pak ne rado nosiš,
Z-Težinum se već ubložiš,
I sam sebe prelažeš:
A vındar je neg potribno,
Bar je ča tebi protivno,
Str'pleno da neg zameš.
23.

Ako jedan Križ odhitiš,
Drugomu se ti podhitiš,
I more biti težjemu:
Ti znaš tvoga ja mojega,
Treti, Četr'ti svojega,
Saki biži k-lagljemu.
24.

Ali štimaš da češ ujt,
Komu se ni znal ugnuti,
Nedan Človik umreći?
Ki Svetac je bil prez Križa,
Trapljenja ali ka Hiža,
Bar pobožno živeći?
25.

I sam Jezuš naš Spasitelj,
Gospodin Svita Učitelj,
Su je trpil Kaštigu:
Potribnoj! (veli:) Kristušu,
Bilo trpiti, stat po Smrcum,
I svoju pojt va Diku.
26.

I kako ti smiš jiskati,

Lagljí Put si zmišljavati,
Neg je ov Kraljevski Put.
Ki ni drugo neg on uski,
Po kom Nebo najt će saki,
Presvetoga Križa Put.

27.

Čaj bil Kristuša Žitak vas,
Kogaj živil prece dug Čas,
Neg Križ, ino Trapljenje?
A ti si jiščeš Počivak,
Saki Čas, i saki Danak,
Slast, Mir, ino Batrenje.

28.

Hinjíš se o moj ljubleni,
Ako jiščeš v-Poželenji,
Ti ča drugo neg trpit:
Ar vas ov Žitak umreči,
Z-Trapljenjem je zasedeči,
Ino z-Križi vas obstrt.

29.

I čaj več ki v-Duhu zvršen,
Tim će on bit još več trapljen,
Z-večim Križom na Svit:
Ar Progonstvo je Kaštiga,
Veća Trapljenja Prilika,
Ča več Boga ljubiju.

30.

Ali vindar tako trapljen,
Ni prez Batrenja zahitjen,
Ar mu verno prinaša:
Sladkoga Sada Stovtinu,
Lipih Kripoščin Nožinu,
Brime svojega Križa.

31.

Samohod ar kad se semu,
Križu podhiti svojemu,
Če i su Težinu znat:
Trapljenja on sagdar svoga,
Uffajući se va Boga,
Dobrovoljno podnašat.

32.

I ča se več Telo zmuči,
Krez Trapljenje več prikuči,
Duša tim več ujača:
Krez nutrnje Radovanje,
Kod zdihava senek za nje,
Doklje Žitka jima ča.

33.

I mar kada zbog Ljubavi,
Križa, va kom sa postavi,
Tako kripna postane:
Da si nit ne želji biti,
Prez Križa i Boleznosti,
Neg željno knjim pristane.

34.

Ar pri Bogi zapretniji,
Zna da će bit i željniji,
Čagoder več bude znal:
Za njega ovde trpiti,
Boleznost, i Križ nositi,
Doklje bude putoval.

35.

To pak ni Kripost Človika,
Neg Milost Jezuša tvoga,
Ka i v-Tela Krhkoći:
Sa, kod prem su suprotivna,
Čini, da su nam ugodna,
Dare dilec Pomoći.

36.

Po Naravi nam ni dano,
Križ nositi neprestalno,
Njega ljubiti, objamiti:
Dab' do Telo trapiti željil,
Dobrovoljno sa pretrpil,
Znajuć sebe ostavit.

37.

Ako sam sebe presudiš,
Veruj, se zaman se trudiš,
Ar ništ premoć nemoreš:
Ali ako se pouffaš,
Va Boga, si z-Neba sprauljaš,
Moć, z-kum obladat očeš.

38.

Vrag, Svit, će ti bit podložan,
Križ lahak, bar kako ružan,
Nepretelja ne bojse:
Ako z-Verum oboružiš,
Svetim Križom se prekrižiš,
Ni Vraga ne straši se.

39.

Čvrsto se ada postavi,
Kod verni Sluga se spravi,
Tvojega Spasitelja
Da ćeš srčeno obnašat,
Križ, Nevolju, Muku zarad
Ljube Odkupitelja.

40.

Pripravi se na protivna,
I Zla druga prem stovtivna,
Va tvom Žitku pretrpit:
Ar tako će z-tobum biti,
I tako ćeš sagder najti,
Bar kade budeš zakrit.

41.

I tako je bit potribno,
Nemoguć se zbavit srično,
Boleznoga Trapljenja.
Neg da se Zlo verno nosiš,

Za Milost, i Kripost prosiš,
I za Diku Spasenja.
42.
Željno pi Jezusa Kalež,
Kad se jednuč za njim ganeš,
Ako ćeš m^u Pretelj bit:
I ako z-njim Del prijeti,
Željiš, vas se njemu spusti,
Sa druga će on redit.
43.
Ti pak Trapljenje obnašaj,
Obladat sa protivna znaj,
I zami za Batrenje:
Ar bolezn^e Svita Muke,
Nete bit još vridne Dike,
Ka ti je na Spasenje.
44.
Kad tako daleko zajdeš,
Da Slast va Trapljenju najdeš,
Zarad tvoga Jezusa:
Z-tobum daj' dobro preštima^j,
Ovde jimaš jur večni Raj,
Nebo će ti bit Zemlja.
45.
Doklje ti se teži tr^pit,
I od Križa željiš odit,
Sagder ćeš ti zlo jimat:
I ča se već tr^pisiš zbavit,
Križa, Trapljenja ostavit,
Već će te nasledovat.
46.
Ako se spustiš, kod moraš,
Volju na Muku, i Smrt daš,
Veruj, vred će bolje bit:
I ćeš najt ti Mir preželjni,
Ar z-sim ćeš bit zadovoljni,
Bar ti je ča pretrpⁱt.
47.
Ako prem z-Pavlom povišen,
V-treto Nebo ti prenešen,
Budeš, još ćeš trapljen bit:
Jezuš veli ću pokazat,
Ča muj' za Jime podnašat
Moje, i ča muj' tr^pit.
48.
Tr^pit ada na poslidnje,
Sega Svita horke Skušnje,
Če ti gvišno zaostat:
Ako Jezusa ljubiti,
I njemu verno služiti,
Se račilo bude strat.
49.
O bar bi ti kada vridan,

Bil, i v-Telu tvojem kripan,
Za Jezusa ča trpit:
O kulikub' jimal Diku,
Svetci Radost preveliku,
Bližnjegab' znal uputit.
50.
Si nemer hvalu Strpljenost,
Bar jim je samim Odurnost,
Ar joi kako malo je:
Ki bi dobrovoljno trpit,
Željili se i podvoljit,
Va to dično Zlamenje.
51.
Vridno bi bilo trpiti,
Malo ča Križa nosit,
Zarad tvoga Jezusa:
Kad mnogi za čuda težlja,
I ka su već odurnija,
Tr^pu za Diku Svita.
52.
Znaj da moraš ti umirat,
Sam sebe silno zatirat,
Va 'voj suznoj Dolini:
Ar ča se već ki zahiti,
Tim će počet već živiti,
Z-Bogom, v-željnoj Višini.
53.
Nigdor ni vridan popasti,
Se priduce Neba Slasti,
Ako se ne ponizi:
Suprotivna Svita nosit,
Za Jezusa se Zlo skusit,
Bar se Svit kako grozi.
54.
Bogu ništar ni dražjega,
Tebi hasnovitijega,
Na 'vom Svit^u čalarnom:
Neg da rado sa pretr^piš,
Va sa suprotivna spustiš,
Sebe, v-Duhu otajnom.
55.
I dab' si smil sam, prebirat,
Najveć bi morat na tom stat,
Da bi mogal već tr^pit:
Ar tako ćeš ti spodoban,
Kristušu bit, Svetc'mih složan,
Neg dab se znal veselit.
56.
Ar ne stoji Vridnost naša,
Niti Dobitak Stališa,
Va mnogom Obatrenju:
Nego već ako Težinu,
Sega trapljenja Nožinu,

Nosimo odredjenu.

57.

Ako b' hasnovitijega,
Bilo ča, i vridnijega,

Ljudem, neg samo tr'pit:
To se Kristuš ali z-Ričjum,
Ali z-Peldum dost priličnum,
Bi bil mogal potvrđit.

58.

Ar i svoje Učenike,
I se druge Naslednike,
Ki neg otte za njim pojt:
Očito na nošnju Križa,
Lipo, nujno upomina,
Pr'lje neg muj' z-Svita projt.

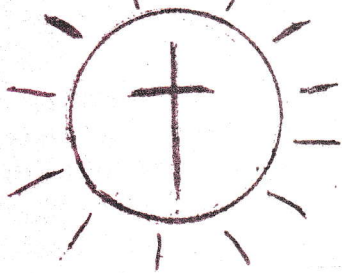
59.

Ako ki oče za manum,
Hodit, ino spored manum,
Neka sebe zataji.
I svoj Križ neka on zame,
Pazuć va sem verno da mē,
Neprestalno nasledi.

50.

Sa ako si verno preštal,
I sa mudro ti prevagal,
Češ spoznat, daj Jistina:
Da nam je krez Križ Trapljenja,
Zadobit Del Zveličenja,
I nutr pojt v-Raj Sina.

K o n a c K n j i g e
D r u g e .

P O G O V O R izdavača:

Kod prepisivanja sam se držao čim već originalnoga teksta. Do 126. strani sam skupa s I. Karallom otpisao u Sveučilišnoj knjižnici, a drugo sve dao onde fotokopirat. Zato nij isključeno, da su se zavlikle neke pogriške, osebujno kod pisanja velikih i malih slov. Zač su neke riči, i to svečega imenice, ali ne sve, pišene velikom slovom, sam ne znam. Kot mi se čini, to nij znao ni sam prevodilac Karner, ki je pisao neke imenice malom slovom, a neke velikom.

Nad nekimi riči stoju u originalu i naglaski, to je potez na desno gori. Jedan drugi naglasak su dvi pikice na *ÿ*, n. pr. kod *kÿ*, kao zlamenje rastezanja. Istotako ima r' apostrof-čampicu, vjerovatno kao znak mehkoće.

Cureće zlamenje "˘" znači pokraćenje kod "gã", namjesto "njega", i poduženje kod "ti".

Gledeć na način pisanja i upotribljavanja različnih znakov, moramo reć, da je prevodiocu išlo za pravilni hrvatski izgovor. Toga pravila sam se i držao kod prepisivanja od ugarskih slov na nam razumljivije današnje hrvatsko pismo, i zato sam ostavio imenice s velikimi slovami, da se čim već držim originala. Štitelj neka bude imao utisak, da ne kanim pisca 19-ga vijeka učit hrvatski pravopis ili mu vrat zakrenut mojim nepoštenim ispravljanjem.

U tom smislu neka ima poštovani štitelj za me razumivanja i strpljenja, kod sam je morao imat i ja kod prepisivanja. Meni je išlo samo zato, da vam čim bolje predstavim onoga autora, ki je morao tako dugo Zagrebi u Metropolitanskoj knjižnici univerziteta pod znakom MP 85 čekat na svoje goristanje.

Pred svimi, ki sumi uljudno pomagali i me podvarali u Sveučilišnoj knjižnici, moram hvalit onomu, ki je toliko za nas Gradišćanske Hrvate učinio svojom zbirkom "Jačke", i ki se je na Fickinom grobu plakao kao nad svojim kulturno-duhovnim ocem ("Jačke", str. XX., Zagreb 1871). To je Fran Kurelac. On je morao istotako čekat do danas od 1868. ljeta, kad je prosio ugarskoga djurskoga biskupa, da bi izdao za svoje hrvatskougarske vernike Karnerovo djelo, i na ku prošnju nije dostao ni odgovora. Ovim izdanjem spunjujemo najvećemu kulturnomu dobročinitelju Gradišćanskih Hrvatov njegovu tako vruću prošnju. Vidi latinsko pismo djurskomu biskupu Zalki u "Jačke", strani XIX do XXII. Fran Kurelac i njegovo pismo su bili za mene mjerodavni, da se već zanimam za u Metropolitanskoj knjižnici zakopanoga Karnera, i bili za mene zvijezda, ka me je dopeljala u Zagreb.

Kako je Karnerov rukopis dospio u Zagreb i kada, ni sam Fran Kurelac ne zna. Zač pak sam Karner nij izdao svoje djelo u Madjarskoj, ki nam se predstavlja u svojem uvodu istoga djela kao velik rodoljub, i zač to djelo nij izdao ondašnji zagrebački biskup Verhovac? Ta pitanja ostaju nadalje otvorena.

Na svaki način nij ovo danas uzrok, da se plaćemo kao nad grobom, nego da se veselimo goristanomu gradišćanskohrvatskomu Karneru.

Poznatoj zbirki "Jačke" bih još rado dodao tu lipu melodiju "Fajgulica j' procvala na brižiću!"

Neka se ovim skromnim djelom opet malo pomladi kot na protuliće naš grdišćanskohrvatski duh, ki je i će ostat vjerski dok nas bude u tudjini.

6. Kristussevoga Knjiga II.Od Nasledovanya

197.

Čudaj, i za Džesju Diktu,
 Progon špiš, žalost žuhtu,
 Nigdar se nezvišavaj.
 Vid na svoja vzdna D'ela,
 Ali druga Zasluzsenya,
 Prevech se ne zanašavaj.

3.
 Čaje Čudo dasz, poborzan,
 Vešzel, i Bogu ugódan,
 O K-tebi kad Milost dojde:
 O šajm je to zvelyna Ura,
 Ar čelavšt, myz, Pokoj se stvaraj,
 Čamo god ona zajde.

4.
 Čvaj, Čudo da ne čuti.
 Brime, koga šzemogúchi,
 Va šzem zvelyno podnassa:
 Lahko mu je putovati,
 Šzuprotiona obladači,
 Čžam Bog nyega kad pelya.

5. Švita Nadost,
 Oduravajuchi žalost,
 Čžami šžebe batrechi:
 Šžeško je šžebe hudat,
 Čžad Boga se zapuščat,
 Čže je najvech lyubechi.

6.
 Obladal je Švit Lovčénacž,
 Č. Poglavárom, jak Mladénacž,
 Ar čžagod je na Čžvitu;
 Čželyno, čžrago nyemu bilo,
 Čže šzej, nyemu odurilo,
 Va jednom šžlavnom šžipu.

7.
 Čoss i veličkoga Šopa,
 Čžita Poglavára šžvoga,
 Čžoga najvech lyubisse:
 Čžad Jesussa Lyubavi,
 Čžmrt šžtravnú, da on prebavi,
 Dobrovolyno šžpil je.

8.
 Čžez Lyubav Džesju on ada,
 Lyubav Čžlovika oblada,
 I za Čžloviesju Nadost;
 Džesju Volyu odibral je,
 I nyu va šžem vech postuje,
 Neg šžvoga Šžvra žalost.

9.
 Čžko i ti, ako žimav,
 Čžetelya, šž pravo šžimav,
 Čž je čžrag, i potriban;
 Učs se čžad Džesje Volye,
 Nyega zaoščaviti; Čžlye
 Čžko ti je Bog veran.

10.
 Vid ti ne bud, šžeško nigda,
 Čžad Čžetely zapuščati Čžada,
 Ar laško šžam šžpoznavaš:
 Čž se jedan od drugoga,
 Čžžlúčšiti, Čžada Čžada,
 Čžramo čž se znaššas?

11. - III.
 Potribno šzej, jak dugo;
 Čžjevati, šžilno, Čžžko,
 Čžžkamim: Čžobum šžžatomu.
 Čžlye neg se on nauči,
 Čžžebe potri, šž se žžučšiti,
 Čžžž kod je Bogu šžvomu.

NAŠI PISCI I KNJIŽEVNOST

Pisal:
FILE SZEDENICH

Supren

1912

stran 92.:

F. Szedenich
Jožef Fitzko (1772-1843)

Dragi štitelj! Ime Fitzko Jožef, nigda prisičkoga farnika i ešpereša, će bit dobro poznano, ar Fitzko je bil - moremo reć va jurskoj biškupiji utemeljitelj hervatske književnosti, toje hrvatskih knjig. Iz Fitzkini knjig su naši hervati dug čas va crikvi molili i jačili, mnogi se iz ovih knjig slove poznat i štat naučili. Njegove knjige naši hervati i denas imadu pri ruka i je rado, na veliku duhovnu hasan štedu. Fitzko je bil - moremo iz vsom pravicom reć - zbog ovoga uzroka kot gorljiv duhovnik, veran pastir, i marljiv složitelj hervatskih knjig, dika hervatskoga naroda, ime njegovo je i denas va dičnom spominku.

Od njegovoga plemenitoga žitka neg malo znamo povidat, ali ča sam od njega va starih knjiga popišeno našal i ča stari ljudi, - ki su još va žitku i ki su Fitzko farnika dobro poznali, - povidaju, oto kanim iz škurine i

- 118 - magle starih projdućin vrimen na svitlo postavit, ponovit.

Fitzko Jožef se je va železanskoj varmegji (Vasmegeye) va jednom malom selu Boriće u leti 1772 rodil. Od njegovih starjih nam ništ ni poznano. U leti 1802. je nastal prisički farnik i je 42 leta dugo kot veran pastir vernih svojih ovčic se trudil va ovoj občini, dokljek sunce njegovoga plemenitoga va dobri čini bogatoga žitka ni zašlo, do 28 ga Novembra, 1843, va 71. letu svoje starosti. Stari ljudi povidaju, da je on polag tela nizak, va pletji širok i čverst človik bil, iz njegovi veliki, veseli očiu se je svitila zvanredna mudrost i ravno serce. Od starih ljudi nam se povida, kad se je jednoč na Filež vozil, ko vidi pred kaštelom jednoga ditića (junaka) za ruke čversto iz užincem k-drivu privezano. Va onih vrimenih-kot znamo je još selska gospoda sudila, kaštigovala. Od miloserdnosti, va sercu ganut, stupi Fitzko iz kol doli, zame nož iz žepa i užence ditiću na ruka poriže i mu oštro veli: "Sad se gernaj domon; za vi par krajcarov si kruha kupi, ar znam, da si va voj kladi zagladil, ali od vsih dob se onako ponašaj, da užince već ne dostaneš na ruke." Ovo pripetenje kaže, da je Fitzko dobro serce imal, ali i veliku oblast i poštenje kod gospode. Školskoj ditci i žnjačem je til vsako leto va lozi i na polji kakovo razveselenje spraviti; ljudstvo se je tomu jur najper veselilo. U žetvi su i selski cigani morali na farski lapat pojt, ali pokidob da cigani žet nisu znali, ko su morali na polji vani gusle va ruke zet, žnjačem na vesel ugerske vesele note guslat, čisto donjek, dokljek vse požeto ni bilo. Drugi su pak iz farske pivnice jabukovo vino na polje van nosili, da veselje žnjačev još veće postane.

Rano se je til jutro stat, u leti veljek na dvor van pojt breviarium molit, k svetoj maši se je moralo i delatnik dugo zvonit, da glas zvona i filialci: Lukindrofci čuju.

Ko je va seli do pomoć kod njega jiskal, pervo je moral oštre riči čut, ali od hižni vrat ga je til jur najzad kriknut i njegovu prošnju, ako je vridan bil, uslišit. Ljudi su se ga bojali, ali polig toga i jako ljubili i visoko poštovali.

Zbog njegove visoke učnosti i plemenitih duhovnih kriposti je va vsvoj jurskoj biškupiji va velikom poštenji stal, još mlad je ešpereš nastal; selska gospoda je knjemu najveće zaufanje imala i zato je svoje slobodno vrime najveć va kašteli, kod grofovske familije strošil.

Užuhkil je ali njegov žitak jedan njegov brat, ki je med lozne razbojnik stupil i se bratu Fitzko farniku gustokrat nagrozil, da će ga zraubat i umorit. Ovo mer ni učinil, ali na poslidnje je Samboteli zbog svojih zlih činov na smert odsudjen postal i kot umornik na gauga svoj nesrični žitak dokonjal. Kako različni dva brati su ovo! Jedan najveći dobročinitelj, drugi najveći zločinitelj! Jedan milostivan farnik, drugi razbojnik! Ova špotna bratovljeva smert je bila Fitzko farniku jedan tern, ki je njegovo serdce do smerti mercvaril.

Posluhimo sada, ke hervatske knjige je farnik Fitzko popisao. Perve knjige su molitvene knjige: "Hiža Zlata", va kih se nahajadu lipo složne molitve i jačke pri vsakoj priliki i potreboći. Ovde je vridno upomenut, da je Fitzko i glasovit jačkar bil, ditcu i odraščene, crikvene jačke spivat učil, nediljna evangjelja se takajše va knjiga "Hiža Zlata" nahajadu i mnogom mestu i denas po nedilje jačidu. - Druge Fitzkine knjige su "Mariansko Cvetje" s lipimi molitvami i jačkami osebujno k blaženoj Divici Mariji. - Trete knjige su "Sveto Pismo". Fitzko je bil prvi, ki je pripetenja svetoga pisma hervatskom jeziku na kratki i razumljivo

popisao. Ove se i današnje vrime još skoro va vsakom stanu najt moru i od naših hervatov rado štedu. - Četerte Fitzkine knjige su "Razlaganje velikoga Katekizmuša", va ki je vas katekizmuš s lipimi nauki svitlo, razumljivo razložen, najmre: vera apoštolska, desetere božje i petere crikvene zapovidi i četvera poslidnja. Na koncu ovih knjig se nahaja pak hasnovito razlaganje ceremoniov vsega crikvenoga leta. Ove četvere Fitzkine knjige - je mer on va ugerskom i hervatskom jeziku još već pisao - su pobožni hervati z veseljem kupovali, tako da su se već puti na novo štampat dati morale. oooooooooooo

"Kratok pogled staroga i novoga Teštamenta." (Šopron 1824.) Ovo je tako iščeno i obljubljeno štanje ljudstva bilo, ko sad već oš i za drage pineze ne bi mogli dostat.

(A.S.: Po F. Sedeniku su obadva dijeli izašli 1824. ljeta "Kratok pregled Staroga i Novoga zakona", ča odgovara istini. M. Meršić piše u svoji "Znameniti i zaslužni Gradišćanski Hrvati", da je samo drugi dio ove knjige izašao 1824. ljeta. Kada je izašao prvi, od toga nij govora.)

stran 105.:

Tome Jordan.

Rodil se je Oroszvári (moš. ž.) 21. dec.

1815. leta. Na hrvatski jezik je prevodil "Goffine", pak "Vivia Perpetua Mučenica" naslova knjige; tiskane v Juri 1884. leta. Kot uzlopski farnik je "Keršćansko Katoličanski Nauk ali razlaganje si nediljni, i svetačni štenj' i Evangjelj dva Deli" nadpisa knjigu van dal. "Pervi Del, ali Nedilje i Svetki Gospodina po redu crikvenoga leta" zaderžuje va sebi razlaganja svete službe, vrimen i posvetbov, na nedilje i svetke prepisene molitve, epistole i evangjelja. Drugi del govori "od poštovanja i zazivanja Svetcev." Va ovom deli moremo najt već od četerdeset svetac, pažljivo složenih životopisov, premišljanjov na vsaki dan tajedna. Štampana 1857. leta.

cijena: 15.-

S A D R Ź A J

stran:

- 2.: Stvaranje svita u kipi
- 3.-4.: Premišljanja (Tome Jordan)
- 5.-56.: Kratok pregled Staroga zakona (Jožef Ficko)
- 56.-61.: Drugi del Staroga zakona, to je: Novi zakon
- 62.: Mali rječnik k "Nasledovanje Kristuševu" (A.Š.)
- 63.-116.: Thomaša Kempitanskoga "Od Nasledovanja Kristuševoga" (Jive Žigmund Karner)
- 116.: Pogovor izdavača (A.Š.)
- 117.: Karnerov Rukopis
- 118.-120.: Naši pisci i književnost (File Sedenik)

(Drugi dijel "Nasledovanje Kristuševu" u dojdućem broju skupa s opširnim Karnerovim životopisom.)

impresum : Izdao i povekšao: Anton Šatović
kat. farof, 2425 Nickelsdorf